

Energija (sila), snov in duh

22. februar 1871 [Skrivnosti življenja](#)

Te tri besede označujejo stvari, o katerih imajo ljudje zelo napačna mnenja. Še posebno prvi dve povzročata obilo težav materialistom, ker verjamejo, da so v njih našli celotno vesolje, vzrok njegovega nastanka, njegov obstoj in minevanje, ob tej razlagi pa je bil Bog ali neko duhovno, vsemu vladajoče bitje, popolnoma ovržen.

Ker prav ti materialisti, ali sedanji »zelo učeni profesorji« zemljepisa, znanosti o živalih in mineralih, tako pogosto uporabljajo te besede, ki so za njih prva načela (temeljne oblike, začetki), da so lahko povedali prav vse, moramo vendarle - če želimo tem pametnim gospodom profesorjem dopovedati nekaj, kar jasno dokazuje njihovo lastno nevednost in omejenost - začeti s pojmi, ki jih te besede predstavljajo. Kajti najprej moramo vedeti, kakšno orodje potrebujemo, preden se lotimo dela, kjer samo pravilna uporaba enega ali drugega orodja dokazuje spretnost mojstra.

Torej - kaj pravzaprav je, ali kaj označuje »energija«?

Glejte, vi učena gospoda, ki si domišljate, da ste zelo pametni, in po vsem preiskovanju in raziskovanju pridete do prav tiste točke, v kateri ste začeli, vi, ki želite opredeliti energijo kot nek faktor oziroma dejavnik celotnega vidnega in nevidnega sveta; glejte, povedati vam moram, da sila, ta visoko cenjena beseda na naslovnica vaših knjig, ni nekaj, kar obstaja neodvisno ali samo od sebe, temveč zgolj označuje proizvod nekega drugega nevidnega dejavnika, kateremu ne želite priznati obstoj, o tem pa na licu mesta razglašate: »Sila je naravni zakon, ki je enak gibanju ali življenju.«

Toda sedaj vprašujemo te znanstvenike: Če je vaš celotni svet zgrajen samo iz snovi in izkazovanja energije - kdo potem daje tej sili spodbudo, da se lahko in se mora izražati točno tako in ne kako drugače - in ki z izkazovanjem svoje sile vselej vpliva na drugi člen vere vaše znanosti, namreč na snov?

Vidite, kako se kamen zvali po hribu navzdol ali pade iz zraka in takoj zaključite: Sila ali zakon težnosti, zemeljska privlačnost, je tista, ki odnese njegove trdne osnove oropani kamen, dokler ne doseže neko drugo trdno podlago, kjer obleži v pričakovanju druge »sile«, ki nanj deluje na drugačen način!

No, če bi bil Jaz vajenec tem učenjakom in bi slišal njihovo pametovanje, bi vprašal, kako se je svet sam ustvaril, kako se sam ohranja in kako bo sam minil, rekoč: »Gospodje! Res je, pokazali ste mi učinkovanje neke sile; prav zares, Sam sem poskusil in sem naletel na potrditev postavk, ki ste jih postavili. Vendar, ker ne morem videti te energije, temveč lahko samo občutim njen učinek, bi želel vedeti, kaj pravzaprav je in bi rad imel razlago za njo.«

Učeni gospodje takoj enoglasno odgovorijo: »Energija je naravni zakon, brez katerega narava ne bi obstajala.«

»Dobro,« pravim Jaz, »prav imate! Toda sedaj želim tudi vedeti: Ali obstaja v naravi primer, ko neka stvar postavlja svoje lastne zakone? Kajti vi, Moja gospoda, ne priznavate Zakonodajalca, čeprav Me poskušate utišati s pojmom »naravnih

zakonov«. No, Jaz sem eden izmed tistih učencev, ki želijo vse podrobno vedeti in ne morejo biti zadovoljni s polovičnimi ali nepomembnimi, čeprav 'znanstvenimi', izrazi!«

Učeni gospodje postanejo jezni na učenca, ki želi vedeti več kakor oni sami in Mi obračajo hrbet, in tako sem Jaz prisiljen, da poiščem lasten izhod iz kaosa znanstvenega izrazoslovja, kjer je ladja znanosti nasedla na preplitki osnovi svojih »naravnih zakonov« ([glej Trije dnevi v templju](#))

Sedaj, ko tako mnogo ljudi govori o »energiji«, »naravnih silah«, »privlačni sili«, »odbojni sili«, »težnosti«, »privlačnosti«, itn., najprej skupaj poskušajmo izoblikovati predstavo, kaj pravzaprav je »energija«; nato pogledajmo, kako se le-ta odraža v naravi in kako vpliva na organsko in anorgansko življenje, in ki daje življenje, vzame življenje, ga izgrajuje in uniči in na ta način ostaja vzdrževalec veselja.

Torej najprej; kaj je energija?

Glejte, energija ni nič drugega, kot zaznavni odraz v predmetu, ki mora spremeniti bodisi svoje mesto ali svojo obliko, ker nanj vpliva nek drug predmet, le-to pa je posledica tega, da lahko v notranjosti ali zunanosti nekega predmeta opazovalec opazi gibanje, povečanje ali pomanjšanje ali celo njegov razkroj.

No, to pritiskanje nekega tujega predmeta na katerikoli drugi je le v drugem predmetu vrojen nagib, da pobegne elementom, ki ga obkrožajo in nanj vplivajo; to je nagib k mirovanju, ki je nasproten gibanju.

Kamen želi mirno ležati, to je, želi vztrajati v vezi s svojo podlago, v kateri se vsi njegovi deli, do najmanjših atomov, počutijo nemoteni v svojih razsežnostih kot so širina, dolžina in globina.

Takoj ko torej nek drug predmet vpliva na kamen, da bi ga iztrgal iz njegove udobne negibnosti, se temu upre njegov celoten jaz; vsi njegovi deli, ki so sicer ležali v njem popolnoma negibni in trdno povezani med seboj se začno bodisi širiti ali pa manjšati, in vibrirati. Na kratko, kamen, zaradi svojega upiranja proti vplivu drugega predmeta, ni več trd, neživ kamen, kakršen je bil pred tem, ampak oživi. Vse v njem se giblje in vibrira.

No, kakšen je rezultat, če se nek drugače negiben predmet začne gibati? Glejte, rezultat je ta, da se mora odpovedati svoji prejšnji obliki in svojemu obstoju in je prisiljen, da postane nekaj drugega; kajti njegovi sestavni deli niso več tako trdno povezani, kot so bili pred tem. Prav zaradi tega delujoča sila prevlada, razbije in zdrobi kamen in če je mogoče spremeni tudi njegove sestavine v prah.

Tako sili težnosti ali gravitaciji ali privlačevalni sili zemlje, v vseh njenih sestavnih delih vedno nasprotuje druga sila, namreč sila ali nagib uniči vse, kar obstaja in potem iz tega ponovno izoblikuje nekaj novega.

Sila, kot se odraža in kot lahko človek vidi in občuti njeno delovanje, je torej nek

drugačen dejavnik, ki ni niti v kamnu niti v njegovi okolici, temveč jo povzročijo in spodbujajo drugi elementi in povzročča, da slednji spremene svojo obliko in svoje sestavne dele, da življenje jemlje in poraja, na ta način tudi povzročča uničenje in ponovno izgrajevanje, in tako zagotavlja večni obstanek le z ustvarjanjem novega, ob istočasnem uničevanju.

Ta energija se odraža v vseh mogočih smereh in raznoterih oblikah. Pogojuje jo torej neka višja zmožnost ali potenca, ki je v svoji želji po tem, da se izrazi, vidna samo kot sila. Zato energija kot neodvisna stvar, kakor želijo verjeti gospodje učeni materialisti, sploh ne obstaja, nikoli ni neodvisni življenjski dejavnik, ampak proizvod dveh višjih dejavnikov, namreč mirovanja in gibanja!

Zaradi teh dveh pomembnih temeljnih načel celotnega vesolja obstaja svet, je bil ustvarjen, se vzdržuje in se znova preoblikuje v nekaj novega.

Mirovanje se izraža tudi pod drugim imenom, ki mu ga lahko podamo, namreč snov, in nanjo vplivajoča življenjska dejavnost, ki vse ohranja in oživlja, je duh, ki je vzbujevalnik energije in drži snov skupaj ter je tako glavni dejavnik življenja v vsej njegovi celoti. Kajti brez duha ni življenja, brez življenja ni snovi, in snov ne potrebuje nikakršne energije; energija namreč izhaja iz prejšnjih in če ni njih, ni ničesar!

Doslej smo razjasnili pojem energije ali sile in lahko sedaj nadaljujemo z naslednjim dejavnikom, preko katerega se energija odraža, to je s snovjo. **Kajti energija lahko obstaja samo tam, kjer je upiranje in snov, kot nekaj materialnega,** prav s svojimi sestavnimi deli poskrbi za fizični upor v načelu mirovanja, s čemer nasprotuje gibanju in s tem postane vidna kot sila.

Sedaj vprašajmo: »Kaj je snov?« in znanstveniki odgovorijo: »Snov je vse, kar se lahko razteza v dolžino, širino in globino.«

Dobro, sedaj nadaljujmo s spraševanjem: »Iz česa je snov sestavljena?« In spet bodo znanstveniki porekli: »'Snov' je sestavljena iz vsega, kar je prisotno v celotnem vesolju, bodisi v raztopljeni ali čvrsti obliki: 'snov' je vse, kar se lahko imenuje osnovni element stvarstva.«

Dobro, toda sedaj vprašajmo: »Koliko vrst snovi pa je, in kako jih lahko med seboj razlikujemo ali ločimo eno od druge?«

Tukaj znanstveniki znova porečejo: »S pomočjo kemičnih analiz smo naštele snovi, ki so (doslej pri nas) netopljive, in te izgrajujejo vesolje. Njihove različne kombinacije, teorijo, vse, kar lahko fizično vidimo ali občutimo. Te kombinacije, ali kot pravijo »kemične spojine«, pa so podvržene določenima zakonoma, prvi je zakon privlačevanja in drugi odbijanja.«

Sedaj ponovno vprašajmo: »Toda, Moji gospodje, že spet govorite o zakonih tako, da bom na koncu vendarle moral predpostavljati nekega Zakonodajalca.«

Nakar odvrnejo: »Prijatelj, nismo tako mislili. Različne snovi imajo različne lastnosti, ki jim dovoljujejo le nekatera spajanja ali zbližanja, medtem ko so le-ta za nekatere popolnoma nemogoča.«

Spoznavajoč, da se ponovno ne moremo v celoti strinjati z gospodi profesorji, se moramo še enkrat zanesti na nas same in na naših pet čutov, in tako vprašati sami sebe: Kaj je snov? In naše srce nam preprosto odgovori: Snov ni prav nič! »Snov« je preveč posplošen izraz, ki s tem, ko vse daje v isti lonec, ne dovoljuje več nobenih razlik! Če želimo označiti vse, kar obstaja v vidnem svetu kot snov, bo na koncu nemogoče najti vsaj eno definicijo za kombinacije gostih in finih, togih in eteričnih mas.

Tako je »snov« najbolje predstavljena z velikim prostorom etra iznad zemeljskega ozračja, ki vsebuje vse raztopljene sestavine, ki so potrebne za vse ostale kombinacije pri ustvarjanju nebesnih teles in raznoterih ozračij, ki jih obkrožajo.

Le tamkaj je prisotna »snov«, namreč kot velika uskladiščena zaloga za izgrajevanje vesolja. Vendar pa v, na in okoli zemlje ni snov nič več »snov«. Kajti tam so, glede na določen namen, vezano spojeni združeni elementi, ki se potem, izpostavljeni drugim, višjim vplivom, kot sta življenje ter gibanje ali sila, prisiljeni v prilagoditve in spremembe oblike, sami preoblikujejo in se pojavijo v novih oblikah kot nekaj drugega, kadar je njihovo delovanje v predhodni obliki prenehalo.

Tukaj, na tej zemlji, je snov že vezana na tak način, da ločevanje na njene preproste oblike ni več možno, ker so njeni posamezni deli tako neločljivo povezani, da le v tem najtesnejšem zlitju zmesi tvorijo neko drugo celoto in nasprotujejo kakršnemukoli ločevanju. Takrat so učeni gospodje prepričani, da so odkrili »zakone« ali tako imenovane »naravne zakone«, ker ne morejo doseči tega, kar višja sila, namreč vsemu vladajoči Duh, zlahka doseže.

Naravoslovci in učenjaki, ki seveda prepoznavajo samo dejstva, kjer narava deluje na grobe in velike načine, ta gospoda ne dojame, da navkljub njihovem zanikanju še vedno obstaja nekaj, kar je nad njihovimi kemičnimi analizami, mikroskopi in teleskopi, njihovimi barometri, elektrometri, termometri, vetro- in drugimi metri. Kar opazujejo ni nič drugega, kot surovi postopki v retortah in destilatorjih.

Čeprav jim pripisujejo velik pomen, jih ne razumejo in ker zavračajo priznanje Gospoda in Zakonodajalca, okitijo takšne snovi z inteligenco in govorijo: »Sledijo zgolj temu ali onemu impulzu.«, na enak način kot oni sledijo svoji lastni materialistični utvari, da resnično nekaj vedo ali vidijo.

Kar je za njih skrivnost narave in bo za vedno ostalo nerešljivo vprašanje, ki zadeva njihovo telo, namreč povezava med materijo in duhovnim, ali kako sama možganovina, ki je zagotovo nekaj materialnega, proizvaja le duhovno, **ali kako**

deluje »presnova« v njihovem lastnem telesu, da lahko uživajo v zdravem življenju; tega, se pravi duha, nočejo najti! (glej [Vegetarijanska prehrana](#)).

Ti gospodje - ki v naravi nočejo priznati niti Gospodu niti višje sile, in vendar lahko vsak dan, celo vsako uro, v lastnem telesu opažajo, da je duh zmožen vladati materiji - privzamejo naravni zakon, ki preoblikuje energijo in snov v to, kar vidijo in čutijo. Vendar pa v svojem lastnem telesu, kjer se pojavljajo enaki postopki ali procesi, niso pripravljeni priznati naravni zakon, temveč tamkaj želijo samovoljno vladati.

»Kako ste slabotni in polni predsodkov, vi ubogi slepci!« Ta glas odzvanja k vam iz živih in tudi iz navidezno mrtvih predmetov vidne narave, vsepovsod vam vzklika: Mi obstajamo! Vendar ne povezani skupaj po naključju ali glede na vaše »zakone«, temveč smo nastali iz in po višji sili, privlačimo in odbijamo drug drugega glede na naše osebnosti; in vse to samo zato, da vam dvomljivcem zagotovimo prijetno bivanje na tej zemlji, in tudi, čeprav tega ne želite slišati, da vaši modrostni aroganci vselej kličejo: »Mi obstajamo! Toda mi nismo - kot verjamete vi slepi ljudje - niti »energija« niti »snov«; mi smo »duh«, se pravi ujeto duhovno, ustvarjajoče Duhovno v oblike in Njegove oblike znova uničujoče, da bi na koncu iz vseh teh borb izšli poduhovljeni, in bi vam pokazali, da je vse v celotni naravi duh in da vam samo primanjkuje potreben duh razumevanja in da, kljub razkritju vidne in nevidne narave, vendarle nočete blagovoliti k priznanju: Da, sedaj uvidimo, da ne vemo ničesar! Ko ta vzklik iz vaših glav in src izbruhne na plano, tedaj ste naredili prvi korak k največjemu cilju, ki vam ga je določil prav ta veliki Duh, ki vas obravnava s tako veliko prizanesljivostjo in usmiljenjem, in dela vse mogoče, da bi vam dokazal, da On - Duh - ne more ustvariti nič snovnega, temveč edinole Duhovno!«

Sedaj, ko sem vam pokazal večino nesmislov vseh materialističnih sistemov znanosti, se bomo obrnili na naše lastno polje, da bi dokazali vsem (dobrovoljnim) nevernikom, da ne obstajata niti »energija« niti »snov«, temveč da obstajamo edino »duh«, duhovi in En duhovni najvišji Stvarnik! Amen!

Nadaljevanje: Trdili smo torej, da je edino duh glavna sestavina in glavni nosilec celotnega vesolja; danes moramo to, kar smo trdili poprej, tudi dokazati.

Glejte, prvo vprašanje, ki se tukaj pojavlja, je bržkone naslednje: Kaj pravzaprav je »duh«, in iz česa je sestavljen?

Odgovor na to vprašanje bo nekoliko težaven; vendar vam bom poskušal to razjasniti s pomočjo primera, da boste lahko razlikovali med »duhom« in »izražanjem sile«!

Vzemimo, da nekdo želi pričeti z določenim delom, ki bo, glede na njegovo razumevanje, z logičnim začetkom in doslednim nadaljevanjem prineslo določen rezultat. No, da bi to dosegel, si bo najprej nekaj zamislil, nato to premislil in prelel,

nato bo v mislih pregledal korake celotnega postopka od začetka do konca. Nadalje, ko bo skrbno vse preučil in pretehtal, si bo priskrbel potrebna sredstva in gradivo in jih potem, pod vplivom začetne misli, tako predelal, pomešal in združil, dokler ne bo dobil končnega rezultata.

Če si želite dokaj jasno predstavljati ta postopek, vidite, da je duhovna zamisel, ali življenjski vpliv, ki nosi v sebi vse zmožnosti, da iz vsega naredi vse, kar hoče in ki ga lahko imenujete tudi življenje, namreč najgloblje življenje, da je ta vpliv ali potenca (volja moči) torej nosilec, podpornik in stvarnik celotne po njem zastavljene naloge. Vse, kar ta potenca želi uporabiti pri izvajanju svojega namena, mora najprej prežeti s svojo lastno energijo tako, da se pod vplivom te energije vse postopoma izoblikuje v enotno zgradbo, ki potem v resničnosti izraža začetno zamisel.

To poduhovljanje materije ali uporaba materije za neko dejanje, to prebujanje v materiji počivajočih duhovnih elementov k skupnemu cilju, je sâmo življenje ali pogonsko kolo celotnega ustroja. Ta gibalna življenjska sila, ki je nad vsemi predvidljivimi in nepredvidljivimi elementi, je potemtakem v resnici »Duh«, ki potem preko vseh svojih stopenj vse do Mene, kot edinega Stvarnika in Gospoda ustvarjenega, v sebi zaobsega vse, kar je lahko ta potenca v svojem najvišjem izrazu.

Ker pa mora biti ta potenca v tolikšni meri konsekventno urejena, da lahko tudi sama dosledno ali konsekventno logično nekaj ustvari, kar prepoznavate kot naravni zakon, iz tega sledi, da, če je nekaj nedvoumno trajno ustvarjeno, potem ta Praprincip ali Temeljni Vzrok, ki povzroča stvarstvo, nima namena uničevati, temveč ohranjati. Torej mora tudi ta duhovna potenca imeti »zadovoljstvo« z ustvarjenim, kar pa ni nič drugega kot naklonjenost; in kaj je »naklonjenost« drugega kot ljubezen? Podobno bi se morala nenaklonjenost ali spodbuda k uničenju ustvarjenega, imenovati sovraštvo.

Zatorej je Praduh, ali najvišja potenca prav zavoljo tega, ker je On ustvarjalno, dejavno načelno in neminljivo življenje, tudi ljubezen ali z drugimi besedami: Najvišja potenca - Bog - je Ljubezen!

Kjer je ljubezen, ni možno nobeno uničenje, nobeno sovraštvo!

Sedaj, ko mora Duh v Moji Osebi kot večni, neodvisni Jaz, imeti za svoje temeljno načelo glavno lastnost ljubezen, je naravno, da moram Jaz posedovati tudi vse ostale lastnosti, ki pripadajo ljubezni, ki ne morejo obstajati brez ljubezni in brez katerih tudi ljubezen ne more obstajati.

Te lastnosti so: Krotkost (blagost ali pohlevnost), potrpežljivost, vztrajnost (konsekvenca ali zvestoba), ponižnost; in ker so vsa ustvarjena bitja Moji izdelki, kot da bi bili Moji otroci, je v njih tudi v največji meri izražena Očetovska ljubezen.

Sedaj glejte, če Stvarnik želi nekaj ustvariti, mora v ustvarjeno vendar položiti delček Svojega Jaza, da bi Mu lahko bilo podobno in bi bilo vredno svojega Stvarnika!

Da bi torej priklical v obstoj vesolje z vsemi njegovimi svetovi in sonci, z njihovimi rastlinskimi, rudninskimi in živalskimi kraljestvi, sem Jaz moral vsakemu delu pridati določeno količino Mojega Jaza, da bi vsem stvarjem vesolja bilo vrojeno postopno prebijanje k višku in spodbuda, da bi se znova vrnili v Mene. Na temelju dejstva, da »enako vedno privlači enako« se je, kakor lahko dojamete in razumete, v vsem ustvarjenem zgostil duhovni del, ali se je več majhnih delcev združilo v večji obseg (obliko) tako, da so se ustrezno sorodnim lastnostim duhovnih delcev, le-ti združili drug z drugim bolj ali manj trdno in s tem izoblikovali telo.

Na ta način je bilo ustvarjeno vse, kar imenujete materija, od lahko topljivih, hitro hlapljivih in trdnih elementov, do vključno najtršega kamna.

Vseposvoda je in je bil glavni sestavni del duh, ki je, v različnih kombinacijah s sebi enakimi ali drugimi, porodil večje ali manjše, bolj ali manj goste mase.

Zgovoren primer je voda, ki se kot gibljiv in lahek element pod vplivom toplote zraka spremeni v zrak; a se obratno, ko določena količina toplote uide iz njenih delov ali posameznih atomov, spremeni v togo, trdno kepo ledu.

Le da je tukaj razlika v tem, da se voda spremeni v led zaradi pomanjkanja toplote ali medsebojne ljubezni med posameznimi deli, medtem ko je v celotnem ustvarjenem svetu prav ljubezen tista, ki vse povezuje in združuje. Ker ljubezen sili vse, da se medsebojno privlači in se zaradi te spodbude vse med seboj združuje in zbližuje, kolikor je to mogoče, izvablja iz ljubezni drugi pomembni življenjski dejavnik, namreč toploto, ki je zaradi svoje nerazdružljive skupnosti z njo enaka ljubezni.

Kjer je sedaj ljubezen združila isto misleče duhovne delce, se tamkaj ustvari blaženi pritisk ali toplota. Kjer se razvije toplota, tam se prične postopno sproščanje, stremljenje po boljšem položaju, po lepših in boljših vzvišenih povezavah; z eno besedo pride do nastanka naslednjega vidnega dejavnika, namreč življenja.

Kjer ni ljubezni - tam ni toplote, in kjer ni toplote - ni življenja!

To življenje, kot proizvod toplote in ljubezni, ali proizvod trenja, ki nastane zaradi gibanja posameznih vezanih duhovnih delcev, znova povzroči naslednji dejavnik stvarstva. Kajti kjer je toplota, tam je trenje, kjer se trenje povečuje, se razvije vročina, in kjer vročina narašča, se prične trošenje ali sproščanje duhovnih delcev v druge, višje in lahke oblike, le-ti svojo radostno osvoboditev izražajo s silovitim nihanjem ali drhtenjem, in to izražanje se končno imenuje svetloba!

Torej, kjer je ljubezen, tam je toplota, kjer je toplota - tam je življenje, kjer je življenje - tam je svetloba!

Sedaj imamo pred seboj vse tri glavne dejavnike, ki sestavljajo eno stvarstvo, ki ga pomagajo ustvarjati in ohranjati in brez katerih nič ne obstaja. Kajti v vsem, kar je ustvarjeno, vedno prevladuje ta ali oni dejavnik, in kjer prenehajo obstajati vsi ti trije življenjski nosilci, tam ni ustvarjanja, ni življenja, ni toplote, temveč je smrt, mraz in uničenje ali razkroj, da bi se ti razkrojeni deli lahko ponovno vrnili v krogotok živega.

Sedaj glejte, »energija« je torej samo duhovna potreba, da iz že obstoječega na novo ustvarja. Ko se ta nuja izraža v resničnosti, jo vaši naravoslovci prepoznajo kot naravne zakone.

»Snov« je le zgoščeno Duhovno, ki je, kakor lahko vidite tukaj na zemlji, že dolgo tega izgubilo svoje preproste oblike in, vidna v bolj trdnih, grobih sestavnih delih, ni več snov, temveč materija, ki z medsebojnim vplivom močnejšega na šibkejšega, večjega na manjšega, pogojuje njen razkroj in njene spremembe, da bi se tako osvobodili duhovi, ki so vezani v njej, in bi se jim utrla pot k višjim stanjem.

Ta razkroj ali vpliv enega na drugega, se razodeva vašim očem kot »življenje«, kot veliki naravni zakon »nastajanja in minevanja«, kjer mora prvo z lastnim razkrojem dopolniti drugo, da bi lahko stopilo na veliko lestvico in na pot vrnitve k Meni.

Kjer torej vaši znanstveniki slutijo le naravne zakone, ki, ne glede na njihove predstave, sledijo Moji volji, prav tam živi in se razvija duhovno življenje, življenje, ki daleč presega vse oprijemljivo do katerega se s svojimi idejami in pojmi lahko zavihtijo vaši učenjaki.

In prav zaradi tega, ker se Duhovno ne podredi njihovi volji in zavrača, da bi postalo njihov monopol, so se odločili, da bo najbolje, če vse to popolnoma zanikajo.

Zanje ne obstajata niti Bog niti Zakonodajalec, dasiravno predpostavljajo naravne zakone; za njih je »snov« tista, ki dela svoje lastne zakone, torej razumna ali inteligentna snov?!

Njim so zakoni samo določena »nujnost«; glede na njihovo pojmovanje, vse v veselju razpade v snovne elemente in iz njih ponovno začne svoj mehanični krog. Zanje ne obstaja noben višji razvoj, nobeno izboljšanje, temveč samo večni »ostati pri starem«.

Če so oni zadovoljni s tem, da po lastnem razkroju postanejo delček »kisika, ogljika ali dušika«, ali pa kakšen drug predvidljiv ali nepredvidljiv element, Jaz nimam nič proti. Lahko celo ustrežem njihovim željam in jim dovolim, da kot delci ali kvanti nekakšne vrste zraka nekaj milijonov let obvisijo v atmosferi kakšnega planeta. Kakorkoli, prišel bo čas, ko bo tudi to sanjam podobno stanje postalo nadležno samoizražajoči se zavesti, a sedaj bo pot od delca zraka do človeške duše potem nekoliko počasna in težavna!

Doslej sem jim pustil, da kot svobodna človeška bitja, delajo kar hočejo. Prav zares

je z mnogimi izmed njih tako, da bi, ko se soočijo s tako hladnokrvno hvaljenim razkrojem vseh stvari v obliki smrti, potem sami želeli preklicati vse, kar so napisali, če bi to le bilo mogoče, in se sami zdrznejo nad brezupno podobo, ki so jo ustvarili o svetu in so jo poskušali vsiliti tudi drugim.

Če ne bi bilo Moje brezmejne ljubezni in Mojega usmiljenja do teh zablodelih otrok, bi jih zagotovo moral drugače obravnavati. Tako pa delam kot tisti, ki vidi in ki tudi odpusti slepemu, ki se zaleti vanj ali ga celo zbije na tla; kajti slepec se ne zaveda, kaj je naredil.

Duh je povsod prisoten, ne glede na to, kako zelo in kako pogosto se vaši filozofi in znanstveniki trudijo, da bi to ovrgli. Brez duha, ne bi bilo niti stvarstva, niti sijočega sonca na nebu, niti nobenega življenja!

Resnično, edino duh in duhovni element prinaša življenje in daje čudovito spodbudo togi obliki in »življenje« navidezno mrtvi in nečuteči materiji in vse priganja k pesmi radosti namenjeni najvišjemu in največjemu Duhu, ki pooseblja ljubezen, Meni.

Brez duha ne bi bilo ljubezni, in kaj bi bilo življenje brez ljubezni!? Kaos, mrzla narava, ne bi bilo ničesar, kar ogreje, tolaži, posvečuje!

Celo v vašem človeškem zemeljskem življenju, kaj je življenje brez ljubezni? Kje obstaja kakšno čustvo, ki bi bilo enako ljubezni? Kaj naredi tudi naravo veličastno in čudovito? Kaj tudi v glasbi vzbuja k vzvišenim občutkom? Kaj je tisto, kar navdihuje in ogreje ubogo, trpeče, prenašajoče srce?

Žarek ljubezni je tisti, ki veje okoli vas skozi materialno naravo in prodira skozi nevidna duhovna področja, vas premika in spodbuja k objemu, k približevanju drugi osebi, kjer ponovno občutite bitje nekega srca, ki tako kot vaše, bije za lepo in sveto.

Kaj bi bilo vse, kar vidite pred seboj, če ta duhovna vez ne bi prežemala vsa živa bitja, in kaj bi vas povezovalo z Menoj, vas vleklo k Meni, in Mene k vam, če ne ljubezen?

Ta sveti, blaženi občutek, ki sega od fizičnih meja vaše narave daleč preko vseh zvezd, vse do tja, kjer v večni blaženosti in spokoju čaka On, ki vam je Svoj najbolj lastni Jaz dal kot darilo, in želi, da čutite, da bi bil svet brez ljubezni ustvarjen zaman!

Glejte na ta svet zgolj kot na duhovno panoramo, kjer duhovi, združeni v tisočeri oblikah, vselej predstavljajo isto stvar in vam kličejo; tako žarek sonca, ki je od vas oddaljeno na milijone in milijone kilometrov, kakor tudi črv, ki se plazi pred vašimi nogami, vse združuje ista hvalnica čaščenja: »Bog je ljubezen!«

Da, Jaz sem »ljubezen«, Jaz sem »Duh«, ki sem z ljubeznijo vse ustvaril in z ljubeznijo vse ohranjam;

Jaz sem Bog, ki se je Sam nekoč spustil k vam na to majhno zemeljsko oblo, da bi dokončal Svoje največje delo ljubezni in ponižnosti. ([glej Jezusovo rojstvo](#))

Da, Jaz sem Bog, ki kot Duh ali najvišja Potenca ne želi biti sam v stvarstvu; Jaz sem Bog, ki želi biti Oče in želi biti obkrožen z ljubečimi otroki, ki sicer lahko slutijo Njegovo mogočnost, vendar naj Ga edino ljubijo!

To so vzroki, zakaj Jaz sedaj ne popuščam in vam vedno znova priključem v spomin: Ne pozabite svojega izvora! Vi ste Moja ustvarjena bitja, duhovni proizvodi! Stremite za tem, da z vašimi dejanji postanete vredni Mene in tega, da postanete Moji otroci!

Zato vam vsa nebesa in vse globočine Mojega stvarstva kličejo, da bi lahko vsepovsod slišali ta klic: »Ljubite Boga nad vse! Kajti On je Ljubezen, On nas je ustvaril za ljubezen - in edinole za ljubezen! Prizadevajte si, da Ga postanete vredni, da On ne bi zaman porabil Svojih besed za vas!«

Ta klic odmeva vsepovsod. Vzbudite v vaših srcih enake občutke, razveselite svojega Očeta s svojo ljubeznijo in Mu jo dokažite v odnosu do svojega bližnjega. To želi vaš Oče! Amen!

[Gottfried Mayerhoffer](#)